

Ліст духоўнага дарадчыка ERI Эклезіялагічны сэнс існавання END

a. Рыкарда Лондоно
Духоўны дарадчык ERI

Калі любімы і шаноўны Ян XXIII склікаў Другі Ватыканскі Сабор, яго намерам было запрасіць Касцёл перажыць працэс аднаўлення, актуалізацыі, вернасці сваёй місіі. Гэтае запрашэнне было акрэслена італьянскім тэрмінам «aggiornamento», праз які Папа хацеў, каб прагненне Езуса магло здзейсніцца ў сённяшнім, сучасным свеце. Таксама, як ў дзень Пяцідзесятніцы, калі супольнасць атрымала дар Святога Духа,



Усяго праз тры месяцы свайго пантыфікату, у студзені 1959 года, ён вымавіў знакамітые слова: «Трымцеючы ад хвалявання, але ў той жа час з пакорлівай непахіснай рашучасцю, мы аб'яўляем вам аб падвойным намеры: дыяцэзіяльным сінодзе для Рыма і экуменічным саборы для паўсюднага Касцёла». Які быў намер «добрага папы»?

Гэта было вялікае «Aggiornamento», якое разумелася як актуалізацыя і аднаўленне жыцця і місіі Касцёла, каб зразумець новыя рэаліі свету, у якім Касцёл жыве і служыць: «Я хачу адчыніць вокны ў Касцёл, каб мы маглі глядзець звонку, а вернікі маглі глядзець унутр». Гаворка ішла пра наладжванне дыялогу з сучасным светам, прымаючы яго ўяўленне, без страху ці адмовы. І ў той жа час далучыць вернікаў да будучага бачання Касцёла.

Айцы Сабору пажадалі распачаць Дагматычную Канстытуцыю на тэму Касцёла: «Хрыстус — свято нарадаў. Таму Святы Сабор, сабраны ў Духу Святым, моцна жадае, абвяшчаючы Евангелле ўсякаму стварэнню (пар. Мк 16, 15), асвятліць усіх людзей святым Хрыста, якое ззяе на абліччы Касцёла. У сваю чаргу Касцёл, паколькі з'яўляецца ў Хрысце як бы сакрамэнтам, або знакам і прыладай унутранага яднання з Богам і еднасці ўсяго чалавечства, жадае, верна працягваючы вучэнне папярэдніх Сабораў, дакладней растлумачыць вернікам і ўсяму свету сваю сутнасць і паўсюдную місію. Умовы нашага часу робяць гэты абавязак Касцёла асабліва актуальным: каб усе без выключэння людзі, цесна аб'яднаныя сёння грамадскімі, тэхнічнымі і культурнымі сувязямі, дасягнулі таксама поўнай еднасці ў Хрысце» (*Lumen Gentium*, 1).

Той факт, што Касцёл з'яўляецца знакам і інструментам адзінства, дазваляе нам пашырыць гэтае глыбокое адчуванне ідэнтычнасці нашай хрысціянскай супольнасці і кожнай супольнасці, якая з'яўляецца Яго часткай.



Праз семдзеят гад Папа Францішак пажадаў, каб ахрышчаныя больш усведамлялі, кім яны з'яўляюцца і да чаго яны пакліканы. Ён хоча, каб увесь Касцёл у пастаянным працэсе распазнання прыняў сваю місію быць знакам і інструментам. Ён жадае, каб людзі адмовіліся ад эгацэнтрызма і выйшлі сведчыць аб Божай любові.

Мы, супольнасць Суполак Маці Божай, члены Касцёла, павінны асаблівым чынам адказаць на гэтае запрашэнне і заклік, каб з кожным днём з усё большай перакананасцю быць знакамі і інструментамі еднасці ў свеце, поўным расколаў і падзелаў.

Еднасць хрысціянскіх сужэнцаў, народжаная з Сакрамэнту Святога Хросту і Сужэнства, павінна быць пачаткам гэтага шляху паяднання. Кожная суполка, як малая хрысціянская супольнасць, павінна жыць таямніцай еднасці ў Хрысце, Які становіцца знакам і інструментам цесных адносін з Богам і еднасці людзей. І Рух, як адно цэлае, павінен адлюстроўваць гэтую ж рэчаіснасць.

Па сутнасці, наша эклезіялагічны фундамент і наша рэчаіснасць павінны быць знакам і адлюстраваннем усяго Касцёла. Няхай Святы Дух, крыніца еднасці і святасці, спадарожнічае нам у дасягненні гэтай мэты.

a. Рыкарда Лондано